

בנדה בפר' המפלת⁷⁰², ואיפשר דהיינו בשעת קליטת הזרע שיש מלאך ששמו לילה שממונה על ההריון, שמוליך הטפה אשר הולד נוצר ממנה למעלה לשאול עליו מה טבו⁷⁰³, ואז נגזר עליו האשה העתידה לו.

בת קול יוצאת ואומרת בת פלני כו'.
בישיבה של מעלה בת קול מכרזת כך, וא"כ בת קול ודאי לא תתבטל.

ומאי קאמ' שמא יקדמנו אחר. שמא יקדמנו אחר ברחמים, שעל ידי תפלה מרובה יכול להתבטל הבת קול. והוא מצי למי' הא בזוג ראשון הא בזוג שני⁷⁰⁴ כדאי' ברי' שוטה⁷⁰⁵ דזוג שני מזמינן לו לאדם לפי מעשיו, והתם מהני תפלה אלא שבא לומ' דאפילו בזוג ראשון דאיכא שמחה יתירא שרי לארס מהאי טעמא.

כי הא. דעל ידי תפלה יכול האדם לשנות מזלו.

תזדמן לי פלני'. היה מתפלל עליה שיזמיננה לו המקום לנשואין.

דאי חזיא לך. שהיא בת מזלך.

לא אזלא מינך. בודאי תהא שלך. ואין אתה צריך לתפלה זו.

ואי לא. שאינה בת מזלך.

לראיה שחלצה ושהיא פטורה מן האחין ותהא מותרת להנשא לשוק, ושמא היא רוצה ללכת למקום

..... חסר דף בכתה"י

... .. אבל אם פסקו מן הדברים ועסקו בדב' קנו אלא בקנין, ובהכי עסיקי' בפ' בת' דכתובות⁶⁹⁹. ורבי' יצחק בר שמואל מפ' דפ' בת' דכתובות מיירי בגברא דלא ציית דינא, והכי משמע דינא דפשט לו הרגל, שמעביר עליו את הדרך, ומה שהוא מחוייב לו מן הדין אינו מקיים.

ורבי' אלחנ' פי' ⁷⁰⁰ דההוא דהכא מיירי בנשואין ראשונים של בנו ושל בתו דאיכא שמחה וחבה במה שהם מתחתני' זה לזה. וכן משמ' לישנא דתני כמה אתה נותן לבנך לבתך. ומשום הכי אמ' דנקנין באמירה.

הא ליארס שרי. משום דליכא אפושי שמחה כולי האי.

אלא אפי' לישא. דקעביד מצוה דקיום פריה ורביה, אימא אע"ג דאיכא אפושי שמחה לישתרי.

ארבעים יום ⁷⁰¹ קודם יצירת הולד. היינו משעת הריון, דארבעים יום משתהת יצירתו להיות נגמרת כדאית'

לבחו בכל גישואין קני באמירה". כן הוא בתשובות מהר"ם מרוטנברג דפוס לעמברג סי' קל"ז בשמו. ולדבריו צריך לישב מתני' דהפוסק מעות לחתנו כד' הרשב"ם, ועיי"ש שהביא דבריו. (701) כן הגירסא בסנהדרין כ"ב א' וסוטה ב' א' וכ"ה בכי"מ. ועי' בהכותב בע"י מ"ש בשם תוס'. (702) דף ל' ב'. (703) כן איתא בנדה ט"ז ב'. (704) כן הקשו התוס' כאן ד"ה ומי אמר. (705) סוטה ב' א'.

(699) כוונתו למ"ש התוס' קידושין ט' ע"ב ד"ה הן, תימא וכו' ורשב"ם פי' דדוקא כשמתוך התנאים עמדו וקידשו אז נקנים באמירה וכו'. (700) בתוס' שם הביאו כן בשם ר"ת. ועי' תוס' כתובות (ק"ט ע"א ד"ה תשב) שהביאו כן מירושלמי דכתובות (פ"ה ה"א). אבל דעת רבינו יחיאל היא "דדברי הירושלמי דקאמר ובלבד בנשואין הראשונים מוקמינן לה באבי הבן כי התם דמייתי (ב"ב קמ"ד ע"א) המשיא לבנו בבית קנאו. אבל